

GERONIMOHORSPELEN

Een script in samenwerking met Herman en Marc Van Cauwenberghe.

PAUL VLAANDEREN EN HET MARGO-MYSTERIE

DEEL 4: BILL FLETCHER VERTELT

Francis Durbridge (1912-1998)

uitzending: AVRO, zondag 21/10/1962

vertaling: Johan Bennik (Jan van Ees) - muziek: Koos van de Griend

regie: **Dick van Putten**

rolverdeling:

Paul Vlaanderen: **Jan van Ees**

Ina, zijn vrouw: **Eva Janssen**

inspecteur Raine: **Huib Orizand**

Tony Wyman: **Harry Bronk**

Sir Graham Forbes: **Louis de Bree**

Mike Langdon: **Rob Geraerds**

George Kelburn: **Wam Heskes**

Mrs. Fletcher: **Miep van den Berg**

Dr. Benkary: **Peronne Hosang**

Larry Cross: **Jan Borkus**

Bill Fletcher: **Alex Faassen jr.**

Charlie: **Donald de Marcas**

een bankbediende: **Chiel de Kruijff**

een bankdirecteur: **Han König**

een brigadier: **Johan Wolder**

Paul: Ja... (de telefoon rinkelt - Paul neemt op) Hallo?
stem: Meneer Vlaanderen?
Paul: Ja, spreekt u mee. Met wie?
stem: Met... met Margo.
Paul: Margo?
stem: Meneer Vlaanderen, laat mevrouw die doos niet openmaken!!
Paul: Welke doos? Die doos uit de modezaak?
stem: Ja! Laat ze 'm niet aanraken! Laat ze 'm niet aanraken, meneer Vlaanderen!!
Paul: (legt snel neer en holt naar de deur) Ina!! Ina!! Blijf van die doos af! Raak 'm niet aan, Ina! (explosie)
Ina: (gilt het uit)

Paul: Ina, lieveling! Ben je gewond?
Ina: Eh... nee... nee, Paul. Ik... nee, i-i-ik mankeer niks, ik... Ontzettend! Ik eh... ik ben zo geschrokken.
Charlie: (komt snel binnen) Goeie genade, mevrouw, wat is er gebeurd?
Paul: Haal even de cognac, Charlie.
Charlie: Ja, maar w-w-wat is gebeurd, meneer?
Paul: Haal die cognac nou maar.
Charlie: O...Okiedo...
Paul: Ga even zitten, Ina.
Ina: Jawel, Paul... Ja... kijk die kamer nou eens, wat een ravage!
Paul: Ja, dat is nou niet belangrijk, kindje. Toe, ga zitten.
Ina: Goeie ge...
Paul: Zo.
Ina: Goeie genade, wat-wa-wa-wat een toestand. Nou, ze moeten de familie Vlaanderen wel hebben altijd. K-k-kom, niet zo s... niet zo somber, mevrouwetje.
Paul: Vertel nou op, wat gebeurde d'r eigenlijk precies?
Ina: Nou, ik-ik... ik nam dat pak mee naar de kleedkamer om het daar uit te pakken, ik-ik ging toen weer naar de slaapkamer om een... om een schaar van de toilettafel te halen, en toen hoorde ik jou schreeuwen en direct... direct daarna kwam... kwam die explosie. Ach, gelukkig dat je me riep.
Paul: Ja.
Ina: Hoe... hoe... hoe kwam je d'r bij om me te roepen?
Paul: Ik werd opgebeld door een vrouw. Ze waarschuwde me voor dat pak.
Ina: Een vrouw? Wie was dat dan?
Paul: Ze zei dat ze Margo heette.
Ina: Huh...
Paul: Maar ik ben er wel haast zeker van dat het mevrouw Fletcher was.
Ina: Mevrouw Fletcher?
Paul: Ja.
Ina: Nou, maar... Goed, wie het ook geweest is, ze is in ieder geval een engel dat ze opbelde.
Paul: Ja. Nou, laten we maar naar beneden gaan, kindje.

Ina: Ja.

Paul: Die rommel hier komt later wel in orde. Kom mee.

Ina: Maar Paul, ik kan me met de beste wil van de wereld niet indenken wie er in die zaak van Drake zoiets zou doen. In ieder geval moeten daar eerst informatie worden ingewonnen.

Paul: Ja, natuurlijk, ja. Maar laten we 'ns even goed nagaan, kindje...

Ina: Ja?

Paul: Linda Kelburn heeft je naar die zaak toegestuurd nadat ze gezegd had dat Julia daar haar kleren kocht.

Ina: Ja, dat is zo, ja. O, maar... maar je denkt toch niet dat Linda hier iets mee te maken heeft?

Paul: Je kunt toch nergens zeker van zijn. Ga maar na: wat had zij met die Larry Cross te maken, die zogenaamde secretaris van Dr. Benkaray?

Ina: Ja...

Paul: En waarom belde ze tweemaal op om later te zeggen dat ze helemaal niet had opgebeld? Nee, nee, d'r is iets heel vreemds aan de hand met die mevrouw Kelburn, Ina.

Ina: Mm.

Paul: Je zei toch dat je Linda ontmoet had toen ik in Amerika was, niet?

Ina: Ja, tweemaal.

Paul: Hoe zat dat precies?

Ina: Nou, ik-ik-ik ontmoette haar bij Lyons op een zaterdagmorgen, ja, de dag nadat jij bent weggegaan. Een paar weken daarna belde ze me op om te zeggen dat ze jou wou spreken.

Paul: Goed. Toen zei jij dat ik in Amerika was, hè?

Ina: Ja. Een paar dagen later ontmoette ik 'r weer en natuurlijk had ik het toen over dat telefoongesprek met haar. En toen beweerde ze ineens dat ze me helemaal niet opgebeld had!

Paul: Ja... Vertel 'ns, die eerste keer dat je haar bij Lyons ontmoette, waar hadden jullie het toen over?

Ina: Och, eh... over vroeger, toen we samen bij de krant waren, het-het-het gewone koffiepraatje. Ja, ze had het ook nog over een boek van jou dat je geschreven had en wat ze niet zo goed vond.

Paul: O? Leuk.

Ina: Ja, ten slotte kwam het helemaal uit dat het helemaal geen boek van jou was. Om je dood te lachen.

Paul: Ja, maar... en gebeurde d'r toen niets ongewoons, iets, ja, eh... iets dat je bepaald opviel?

Ina: Nee... niets. Of wacht... alleen..., ja, ze vroeg me of ik een brief voor haar wilde posten. Zij had haast en ik moest toch even op het postkantoor zijn.

Paul: Wat was dat voor een brief?

Ina: Nou, (lachje) dat weet ik zo niet. Daar heb ik niet op gelet natuurlijk.

Paul: Wat voor postzegel zat erop? Weet je dat ook?

Ina: Och, nee... Waar denk je aan, Paul?

Paul: Eh? Eh... wat zeg je?

Ina: Ik vroeg waar je aan dacht.

Paul: Nou, ik dacht zo, Ina: ik moest nog maar een whisky nemen.

(op het politiekantoor)

Sir Graham Forbes: Met wie heb je gesproken, Raine? De eigenaar? Of zomaar een winkeljuffrouw?

Inspecteur Raine: Ik denk een soort cheffin, Sir Graham. Ze noemden haar juffrouw Elsie.

Paul: Ja, dat is dezelfde waar Ina mee gesproken heeft.

Raine: Mogelijk. In ieder geval had ze een zeer plausibele reden voor de toedracht van de zaak. Het pak lag klaar om bezorgd te worden, toen er om een uur of vier een dame kwam die zei dat ze op verzoek van mevrouw Vlaanderen die jurk kwam ophalen. Ze zochten daar niets bijzonders achter en hebben haar toen die doos meegegeven.

Paul: Ja... da's heel begrijpelijk allemaal.

Raine: Nietwaar?

Sir Graham: Ja, maar goed, eh... ze hebben haar dus die doos meegegeven. En wat toen?

Raine: Wat toen? Nou, die doos is later natuurlijk verwisseld.

Sir Graham: Ja. Ja, 't ligt allemaal voor de hand, dat moet ik toegeven.

Paul: Hebt u nog gevraagd hoe die juffrouw d'r uitzag?

Raine: Natuurlijk, maar er scheen niets bijzonders aan haar te zijn. Ook weer begrijpelijk, want het is een zeer drukke zaak daar. Het moet een vrouw geweest zijn van ongeveer zeven-achtentwintig jaar, van middelbare grootte, en donker haar. Verder niets opvallends.

Sir Graham: Ja, niks opvallends, niks opvallends, hoeveel maal heb ik dat al niet gehoord? Mensen, we schieten met die hele zaak niet op als we 't motief niet hebben. Ik bedoel niet het motief voor wat er vannacht hier gebeurde, maar het motief voor de moord. Daar moeten we op de allereerste plaats van uitgaan.

Paul: Ja, dat ben ik met u eens.

Raine: Dan moeten we vasthouden aan het feit dat Julia verslaafd was aan verdovende middelen.

Paul: Wat zegt jullie afdeling narcotica daarvan?

Raine: Nou, die zit daar bovenop, dat begrijpt u wel, maar tot nu toe zonder resultaat.

Sir Graham: En eh... hoe staat het met die dokter, eh... Benkaray?

Raine: Die heb ik gister gesproken. Ik was dan op het bureau in Westerton om met de plaatselijke politie te praten. Die dokter schijnt wel overal buiten te staan. Ze heeft een jaar of tien praktijk erop zitten, eh... en over Julia Kelburn liet ze niet te veel los. Op dat punt kreeg ik de indruk dat ze zich probeerde te drukken.

Paul: Heb je ook haar secretaris ontmoet, die eh... die Larry Cross?

Raine: Ja. Volgens mij een doodgewone zware jongen. Heeft dan ook niets van een secretaris van een dokter.

Paul: Precies mijn idee. O ja, toen we gisteravond, mijn vrouw en ik, terugreden van "Het keldertje" naar huis, toen zagen we 'm in z'n sportwagen in gezelschap van Linda Kelburn...

Sir Graham: Wat!? Mevrouw Kelburn?

Paul: Jazeker. Hij zat aan 't stuur. Ik wees 'm aan Ina en toen dacht zij die Cross te herkennen als de man die haar op het vliegveld aansprak, die zogenaamde employee van het vliegveld.

Raine: Herkende ze hem?

Paul: Jawel, maar haak hier toch niet op in, Raine. Voorlopig tenminste nog niet. (er wordt geklopt - deur open) Kijk, Ina kan zich vergist hebben, en we willen toch niet dat...

een brigadier: Pardon, meneer, eh... d'r is meneer Kelburn om u te spreken.

Sir Graham: O, ja. Ja, laat 'm binnen, Brian.

een brigadier: Ja, Sir. (gaat hem halen)

Raine: Hebt u Kelburn hier besteld, Sir Graham?

Sir Graham: Ja. Ja ... ik vond het wel op onze weg liggen om hem over die nieuwe ontwikkeling eh... in te lichten.

Raine: Die verdovende middelen, bedoelt u.

Sir Graham: Ja. Hij heeft het recht daarvan te weten. Misschien kan hij ons daar nog meer van vertellen. (er wordt geklopt - deur open)

brigadier: Meneer Kelburn, Sir.

Sir Graham: Ah! Komt u erin, eh... meneer Kelburn. Mijn naam is Forbes. Inspecteur Raine kent u, en meneer Vlaanderen?

George Kelburn: Ja, die heb ik al ontmoet. Heren.

Raine: Meneer Kelburn.

Sir Graham: Gaat u zitten.

Kelburn: Ik had niet gedacht u hier te vinden, meneer Vlaanderen.

Paul: Ik ben toevallig hier, meneer Kelburn. Ik stond juist op het punt om weg te gaan.

Kelburn: O, wat mij betreft blijft u gerust... Waar kan ik u mee van dienst zijn, Sir Graham?

Sir Graham: Ja, we hebben bepaalde informatie binnengekregen aangaande uw dochter, en we vonden het niet meer dan een staaltje van onze plicht u daarvan op de hoogte te stellen.

Kelburn: Wat voor informatie?

Sir Graham: Ja, het is komen vast te staan, meneer Kelburn, dat uw dochter verslaafd was aan verdovende middelen.

Kelburn: O...

Paul: U schijnt niet bepaald verbaasd te zijn?

Kelburn: Nee. Nee, dat ben ik ook niet.

Paul: U wist daarvan?

Kelburn: Ja.

Raine: Hoe lang wist u dat al?

Kelburn: Sinds drie dagen ongeveer. Dat was de reden waarom ik u vroeg u uit de zaak terug te trekken, meneer Vlaanderen. Ik wilde niet dat u daar achter zou komen. De mogelijkheid zou zich dan hebben kunnen voordoen dat de pers er z'n neus in zou steken, en... nou ja, dan zou de hele onsmakelijke geschiedenis - de moord en wat er dan misschien nog meer bij te pas zou komen - weer opnieuw worden opgerakeld.

Raine: Wie heeft u verteld dat uw dochter aan die rommel verslaafd was?

Kelburn: Ik wou dat u zich matigde in uw uitdrukkingen, inspecteur. Niemand heeft het me gezegd. Ik eh... ik had er wel zo'n idee van.

Raine: Zo'n idee?

Paul: Meneer Kelburn, uw dochter had natuurlijk omgang met jongelui van haar eigen stand.

Kelburn: Ja?

Paul: Maar van tijd tot tijd wisselde zij dat ook wel met mensen van andere klasse: (kucht) de artistiek doende jongelui, waarvan het merendeel vegeteert aan de rand van de onderwereld.

Kelburn: Eh... eh... nonsens!

Paul: Dat is geen nonsens, dat is de waarheid. Uw dochter gebruikte verdovende middelen en die middelen moest zij proberen te bemachtigen tegen elke prijs. Nu is de vraag: waar had zij die vandaan? De kennissen uit haar eigen omgeving konden het haar stellig niet bezorgen, dus veronderstel ik dat...

Kelburn: Ja, er is niemand die zich interesseert voor uw veronderstellingen, meneer Vlaanderen.

Paul: Integendeel, ik veronderstel dat u op de eerste plaats daarin geïnteresseerd zult zijn.

Kelburn: Mm? Wat... wat bedoelt u?

Paul: Ik geloof namelijk niet dat u er alleen maar een idee van had dat uw dochter verdovende middelen gebruikte. Naar mijn mening is er iemand geweest die u vertelde of in een brief schreef wat er eigenlijk met uw dochter aan de hand was. En? Heb ik gelijk?

Kelburn: Mm, ja, ja.

Paul: Wie schreef u die brief?

Kelburn: Een meisje, een vroeger vriendinnetje van Julia... Fiona. Ze kwam vrij vaak bij ons over de vloer. Alleraardigst en fatsoenlijk kind... wie het aan 't hart ging dat Julia er van die minderwaardige vrienden op nahield. Ze probeerde van alles om haar daarvan af te brengen - zonder resultaten overigens, dat weten we dan nu - en na de moord schreef Fiona mij een brief, Vlaanderen, waarin ze mij aan het verstand bracht dat het volkomen fout van me was geweest om u in die zaak te betrekken. Ze zei dat u natuurlijk zoudt ontdekken dat Julia verslaafd was aan verdovende middelen en dat de consequenties daarvan natuurlijk zouden zijn: weken van onsmakelijke publicaties.

Paul: En u geloofde dat direct?

Kelburn: Natuurlijk. Het is de waarheid. Wees eerlijk, Vlaanderen, je voelt heel goed dat dit de waarheid is. Als de pers zoiets in handen krijgt, dan is het hek van de dam.

Raine: Wie is dat meisje, Fiona? Wat is haar achternaam?

Kelburn: Het spijt me, maar dat kan ik niet zeggen.

Raine: Maar dat bent u verplicht.

Kelburn: Mm?

Raine: Wij moeten dat kind ondervragen.

Kelburn: O, daar komt niets van in. Wat er ook gebeurt, ik zal Fiona niet blootstellen aan een kruisverhoor door de politie. Dat kind schreef me die brief in het volste vertrouwen en ik denk er niet over...

Sir Graham: Meneer Kelburn, ik kan me uw standpunt volkomen begrijpen en ik apprecieer dit ook, maar dat neemt niet weg dat u zult moeten zeggen wie dat meisje is. Het gaat hier om de oplossing van een moordzaak.

Kelburn: Het spijt me, Sir Graham, mijn plan staat vast. Als Vlaanderen het niet had uitgelokt, zou ik over die brief nooit gesproken hebben.

Raine: Ik neem aan dat u weet dat het strafbaar is om de politie u bekende belangrijke informatie te onthouden, meneer Kelburn?

Kelburn: Dat is me bekend, ja! En toch zal ik dat doen, inspecteur!

(telefoon)

Ina: (neemt op) Hallo?

Paul: Ina?

Ina: Ja, Paul?

Paul: Hoe staan de zaken?

Ina: O, best. De behanger is geweest en die heeft gezegd dat de slaapkamer helemaal opnieuw behangen moet worden..

Paul: (lacht) Dat geloof ik wel, Ina. Luister, kindje: kom mij met de wagen over een uurtje even ophalen aan de club.

Ina: Waar gaan we dan naartoe?

Paul: Naar Westerton. Maar we blijven niet logeren.

Ina: Goed, jochie, ik haal je op. Eh...o... Paul?

Paul: Ja?

Ina: Er eh... ligt een boek op het tafeltje naast je bed. Je hebt daar vannacht in liggen lezen?

Paul: Wat? O, ja. Nou?

Ina: Hoe heet dat boek, Paul?

Paul: Ja, wat bedoel je met "hoe heet dat boek"?

Ina: Zeg het nou maar, meneer Vlaanderen.

Paul: Ja, wat heeft dat... O! Ja, (lachje) 1-0 voor jou, Ina. Nooit risico's nemen.

Ina: Nou? Zeg het nou?

Paul: Het is een novelle van Edmund Price, "Geloof haar niet, mijn zoon", en d'r ligt een bladwijzer op pagina 54.

Ina: Wat? Hoe weet je dat nou nog?

Paul: Dat is driemaal jouw leeftijd, liefje (lacht).

Ina: Okay, mispunt. Ik haal je op.

(in de auto)

Ina: Maar wat gebeurde er toen Kelburn weigerde te zeggen wie de brief geschreven had?

Paul: Helemaal niets. Wat kon Sir Graham doen? Raine was woedend natuurlijk, maar dat gaf 'm ook al niet veel.

Ina: Vroeger of later zal ie toch moeten zeggen wie dat meisje Fiona is. Kelburn zal wel gelijk hebben. 't Zal inderdaad wel een heel braaf en fatsoenlijk meisje zijn, maar toch kan ze de politie bij haar onderzoek een heel stuk op weg brengen.

Paul: Ja, gelijk heb je, maar... ik betwijfel toch of Kelburn nog van gedachte zal veranderen. Tenminste, in de staten waar ie op het moment in verkeert.

Ina: Wat zit er in die envelop, Paul?

Paul: Eh... o, een paar foto's. Die heb ik gisteren laten maken. Die hadden ze op de club voor me afgegeven.

Ina: Foto's? Van wie? O, van Mike Langdon?

Paul: Ja. En niet eens slecht, in aanmerking genomen dat ze op straat genomen zijn zonder dat hij d'r erg in had.

Ina: Die ga je zeker aan Fred Harcourt laten zien in "Het rode hert".

Paul: Ja, ik moet weten of Langdon werkelijk de man was die Julia destijds is komen ophalen.

Ina: Ik geloof zeker dat ie het was. Wat die meneer Langdon betreft, heb ik een zekere intuïtie...

Paul: Ah! (lacht) Ik dacht het al, hoor: waar blijft die intuïtie van je?

Ina: Nou, lach jij maar, maar ik heb het al 'ns meer aan het rechte end gehad.

Paul: Dat is zo, ja. En vertel jij me nou maar 'ns hoe die mevrouw Fletcher past in deze puzzel.

Ina: Ja... kon ik dat nou maar. Van die mevrouw Fletcher kan ik echt geen hoogte krijgen. Maar één ding staat vast: als zij vannacht inderdaad aan de telefoon is geweest, dan ben ik 'r meer dan dankbaar.

Paul: Het was mevrouw Fletcher, ik ben er zeker van.

Ina: Ga je haar ook opzoeken als we in Westerton zijn?

Paul: Ja, natuurlijk. Allereerst wil ik 'r vragen of... Nee, hier rechtsaf, Ina.

Ina: (slaat af) Maar dat is toch niet de weg naar Westerton?

Paul: Nee, maar... kijk: zie je daarboven op de heuvel dat flatgebouw?

Ina: Mm.

Paul: Dat is de "Monte Carlo"-flat en daar wou ik even een babbeltje gaan maken.

Ina: (lacht) Nee maar, wie woont er in vredesnaam in die miljonairsflat?

Paul: Wie denk je?

Ina: Mm?

Paul: Meneer Tony Wyman...

Paul: Goeiemorgen.

Tony Wyman: O! Hé! Ah, bent u 't! Wat is er aan de hand dat je me zo vroeg uit m'n bed haalt?

Paul: Goh, 't is bij twaalven, Wyman.

Wyman: Nou, en wat zou dat?

Paul: Ja, ik moet je even spreken. Kan ik binnenkomen?

Wyman: Nou eh... bepaald gelegen komt het me niet. Maar eh... kom binnen, als je maar niet naar de rommel kijkt.

Paul: (gaat binnen) Valt me niet in. (deur dicht)

Wyman: Zo. Ach, vertel me maar 'ns, wat is er aan de hand? Je komt me toch niet weer met dezelfde vragen aan boord, wel? Ik ben een druk bezet man, meneer Vlaanderen.

Paul: Ja, aan die pyjama te zien zou je dat inderdaad wel zeggen, hè?

Wyman: Maakt u grapjes met me?

Paul: Waarom heb je me niet gezegd dat Julia verdovende middelen gebruikte?

Wyman: Wat zeg je me nou!

Paul: Ja, doe nou maar niet of je niks van weet, want dan geloof ik je toch niet.

Wyman: Ik wist er niks van, nee, eerlijk niet.

Paul: Zo? Dat klopt dan niet met wat Fiona me vertelde.

Wyman: Wat? Fiona? Fiona Scott, bedoelt u?

Paul: Ja, wie anders?

Wyman: Ha! Maar waarom zou Fiona Scott je vertellen dat ik... Schei nou uit, ik heb dat kind één keer gezien. Julia heeft me 'ns een keer meegenomen naar Brighton op een zondag. Huh, toen zag ik 'r voor het eerst van m'n leven. Man, wat had die het hoog in d'r veren. (schamper lachje) Ze heeft geen tien woorden tegen me gezegd. Nee, nee, ik geloof niet dat ze u verteld heeft dat... U neemt me zeker in de maling, hè? U... u wilt me uit m'n tent lokken.

Paul: Nee, het mag misschien vreemd klinken, maar het is helemaal niet m'n bedoeling om wie ook uit z'n tent te lokken. Dag Tony! Ga maar weer naar bed, jongen. Je bent me prachtig van dienst geweest.

Wyman: Van... van dienst geweest? Waar slaat dat nou weer op?

Paul: Je hoort toch wat ik je zeg: van dienst geweest, zei ik. Ja, eh... eh... doe geen moeite, ik vind de weg wel

Wyman: Ja maar, eh... Daar begrijp ik geen snars van!

(Paul stap weer in de auto)

Ina: En? Hoe was het met onze jeugdige ster?

Paul: Nou, niet bepaald temperamentvol. Maar hij heeft me toch verteld wat ik weten wilde.

Ina: Mooi. Waar gaan we nu naartoe? Westerton?

Paul: Ja, en stop dan eerst even bij de garage van de Fletchers, wil je?

Ina: Mm. (start de auto en rijdt weg)

Ina: En? Fiona?

Paul: Fiona wat?

Ina: Ik zei "En? Fiona?"

Paul: Fiona Scott woont in Brighton.

Ina: Mm.

Paul: (lacht) Zo, dus je wist waar ik heen wou?

Ina: Nou zeg, waar zie je me voor aan?

Ina: Daar is de garage. Moet ik erheen rijden, of zal ik hier stoppen?

Paul: Nee, rij d'r maar in, Ina, we moeten toch even tanken... Hallo!

Ina: Wat is er?

Paul: Kijk daar 'ns: Dr. Benkaray met Larry Cross.

Ina: Mm?

Paul: Ja, stop toch maar hier, Ina. (ze vertraagt en stopt) Zo, blijf jij maar zitten. Cross hoeft niet te weten dat jij 'm herkend hebt.

Ina: Da's goed, ja.

Paul: Ik zal Bill Fletcher zeggen dat er iets mis is met de motor, dus verbaas je er niet over als we 'm even bekijken, hè? (stapt uit en gaat naar de garage toe) Goeie middag. D'r is iets met de motor van m'n wagen. Misschien kan je...

Bill Fletcher: Ogenblikje, meneer.

Paul: Ga je gang.

Dr. Bankeray: Goeiemiddag, meneer Vlaanderen.

Paul: Ah, dag dokter.

Bankeray: Wat doet U hier, in die uithoek?

Paul: Ik ben op weg naar de kust, maar m'n motor doet het niet al te best. Zou die jongeman me kunnen helpen?

Bankeray: O, ja, die verstaat z'n vak wel.

Larry Cross: We hadden hier nog een vriend van u gisteren, meneer Vlaanderen. Hoofdinspecteur Raine.

Paul: Dat zal wel, ja.

Larry Cross: Ja, die knaap fantaseert er maar wat op los, geloof ik. Die schijnt te geloven dat er verband bestaat tussen de moord op Ted Angus en die Kelburn-geschiedenis. (schamper lachje) Ik zie echt niet in waar ie dat vandaan haalt.

Paul: Misschien hebt u niet genoeg verbeeldingskracht, meneer Cross.

Larry Cross: Wat bedoelt u?

Bankeray: Denkt u dat er enig verband tussen bestaat, meneer Vlaanderen?

Paul: Ja, dat wel, ja.

Bankeray: Vertelt u ons dat dan eens. We leren graag wat.

Paul: Maar waarom hebt u die vraag niet aan inspecteur Raine gesteld?

Bankeray: Mm, dat hebben we gedaan, maar jammer genoeg heeft hij ons ook niets wijzer kunnen maken.

Bill: (komt aangelopen) 19.40, dokter. Alstublieft.

Bankeray: Zet maar op m'n rekening, Bill.

Bill: Komt in orde, dokter.

Bankeray: Mm. Eh... o ja, Bill...

Bill: Ja, dokter?

Bankeray: Als je moeder terugkomt, vraag 'r dan of ze me even opbelt, wil je?

Bill: Is genoteerd, dokter.

Larry Cross: Meneer Vlaanderen? Tot ziens. (stapt in)

Paul: Goeiendag. Dag dokter!

Bankeray: (stapt in) Meneer Vlaanderen. Wij ontmoeten elkaar nogal 'ns, de laatste tijd.

Paul: Ja! Toevallig, niet?

Bankeray: Mm...

Paul: Goeie reis, dokter. (de auto vertrekt)

Bill: Moeilijkheden, meneer Vlaanderen?

Paul: Hè? Wat? Nee, ik wou even met je praten, Bill.

Bill: Dat kan, meneer. Waarover?

Paul: Over je moeder.

Bill: Goed, meneer. Kom even mee naar 't kantoortje. (ze gaan erheen)

Paul: Is je moeder weg?

Bill: Ja, meneer. Ze is naar de stad, naar m'n tante Gladys. Had u haar moeten hebben?

Paul: Och, ik had 'r wel graag even willen spreken, ja.

Bill: Misschien kan ik iets voor u doen?

Paul: Nee, dat is iets tussen je moeder en mij.

Bill: O? Juist, ja.

Paul: Ik hoorde nog net dat Dr. Benkaray vroeg om aan je moeder te vragen of ze haar wou opbellen. Zijn ze zo bevriend samen?

Bill: Och... bevriend. Maar, in zekere zin toch wel, ja. Moeder heeft een paar jaar bij haar gewerkt en toen we hier introkken is de dokter wel één van onze beste klantjes geworden.

Paul: Zo... Wat vind jij van d'r?

Bill: Ze is erg goed voor m'n moeder.

Paul: Ja, dat vroeg ik je niet.

Bill: Ik... ik hou liever voor mezelf wie ik mag of niet mag, meneer.

Paul: Dat is je goed recht, Bill. Ja, het gaat er alleen maar om dat je moeder mij een grote dienst bewezen heeft, en daar wou ik haar even voor bedanken.

Bill: Mijn moeder? Een dienst? Aan u?

Paul: Ja. D'r is een aanslag op mijn leven gepleegd, Bill, op mij en m'n vrouw. Je moeder belde me nog tijdig op en gaf me 'n een tip. Als ze dat niet gedaan had, dan zou ik nou niet hier zijn.

Bill: Zo?

Paul: Ja.

Bill: Daar vertelt u me wat nieuws. Bent u er zeker van dat het m'n moeder was die u opbelde?

Paul: O ja, heel zeker.

Bill: Zo? Nou ik denk niet dat moeder u daar een dienst voor terug zal vragen, meneer Vlaanderen. In geen geval geld.

Paul: Maar dat was ook helemaal m'n bedoeling niet. Ik had er zo'n idee van dat je moeder een beetje in moeilijkheden zit en ik dacht zo dat ik wel in de gelegenheid zou zijn om haar te helpen. Ik heb zo hier en daar nogal wat invloed, weet je?

Bill: Eh... ja, dat weet ik, meneer. 'k Heb veel van u gehoord en ik dacht altijd dat ik... Maar... hoe wist u dat m'n moeder in moeilijkheden zat?

Paul: Kom, Bill! Waarom vertel je me daar nou niets van? Ik geef je de verzekering dat het tussen ons blijft.

Bill: (kucht) Eh... kijk eh... dat zit zo, meneer Vlaanderen. Toen ik nog een jongen was woonden we in Weston Bingham, hier ongeveer drie kilometer vandaan. M'n vader stierf toen ik zestien was en moeder moest toen uit werken gaan. Geld was er niet, maar ik kreeg een baantje in de garage daar. Toen ik negentien was, zijn we hier gaan wonen. Moeder kreeg toen werk bij Dr. Benkaray. En ze kreeg toen gedaan dat ik bij de Perrymount bedrijven geplaatst werd. Eh... daar maken ze tractors en zo. Ik... ik heb altijd een garage voor mezelf willen hebben, maar... nou ja, daar was natuurlijk nooit geld voor.

Paul: Mm. Ja? Ga 'ns verder?

Bill: Nou... 't liep allemaal best, en toen ging moeder ook 's middags bij de dokter werken, en... en soms ook 's avonds. Maar... na een jaar of twee kwam ze op een avond thuis en zei dat ze niet meer bij de dokter bleef werken en deze garage zou kopen, die net vrij kwam. Ze kreeg 'm goedkoop, zei ze, als ze contant kon betalen.

Paul: Juist... En denk je dat je moeder genoeg geld bij mekaar gespaard had om die garage te kopen?

Bill: (lachje) Nog niet voor een kwart gedeelte. Ik vroeg 'r nog waar de rest vandaan kwam, maar daar heeft ze me nooit antwoord op gegeven. Ze zei alleen dat ze 'n een lening had kunnen sluiten en verder was het haar zaak, zei ze.

Paul: Zo!

Bill: Maar, ondanks alles, meneer, de zaken gaan best, maar moeder is niet gelukkig. Vraag niet waarom, maar... maar nee, gelukkig is ze niet.

Paul: Je zei dat ze op het ogenblik in Londen is?

Bill: Eh... ja, zo nu en dan maakt ze wel 'ns een uitstapje naar de stad tegenwoordig, naar 'r zuster, m'n tante Gladys. Ze zijn eigenlijk nooit zo bar dol op mekaar geweest. (lachje) Moeder zei wel 'ns dat ze d'r zuster alleen maar zag op bruiloften en begrafenissen, maar verder. ho!

Paul: Je praat niet bepaald vriendelijk over je tante.

Bill: Och, dat is het niet, maar eh...

Paul: Denk je misschien dat je moeder helemaal niet naar je tante toe gaat als ze in Londen is?

Bill: Nee eh... maar op een keer, toen ze weer 'ns een daggie was weggeweest, toen zag ik dat er een programma van een theater in haar handtas zat, een theater in Brighton, de Regency.

Paul: Nou, eh... ze kan toch best naar Brighton gegaan zijn? Misschien heeft ze je tante toen wel willen trakteren of zo?

Bill: Ja, maar... maar waarom heeft ze me daar dan niks van gezegd? Het ene moment vertelt ze me alles, en... en... en dan weer eh...

Paul: Natuurlijk. D'r is stellig wel een heel eenvoudige verklaring voor die dingen. Is het nog nooit bij je opgekomen, Bill, dat je moeder misschien wel... verliefd is geworden op iemand. Ze is er toch jong genoeg voor?

Bill: O nee. Nee, daar... daar is geen sprake van, meneer.

Paul: Ach kom, hoe weet je dat?

Bill: Nou, als dat zo was, zou ze 't me wel verteld hebben. Ze is goeie vriendjes met verschillende mensen hier, die... die ontmoet ze dan, in "Het rooie hert". Ja, we lachen d'r wel 'ns over. Ze weet trouwens heel goed dat ik het niet verstandig van haar zou vinden als ze weer ging trouwen. Ze heb het niet makkelijk gehad met m'n vader. Ik heb haar altijd voorgehouden dat ze met een volgend huwelijk toch weer een zelfde kans maakt.

Paul: Ja, daar heb je misschien wel gelijk in. Maar als het dan niet je tante is, dan zal het zeker wel iemand anders zijn die ze op d'r uitstapjes ontmoet, niet? Heb je d'r geen idee van wie dat kan zijn?

Bill: Nee. Niks. Al wat ik weet is dat als moeder weer thuis komt, ze d'r telkens weer beroerder en bezorgder uitziet dan de vorige keer.

Paul: Ach... Krijgt je moeder wel 'ns vreemde telefoontjes of zo de laatste tijd? Of bezoekers, of...

Bill: O, jawel. D'r was een knaap, die kwam laat binnen op een avond, dat zal eh... een maand of twee geleden geweest zijn.

Paul: Hé, vertel me daar 'ns wat van?

Bill: Nou, moeder had ruzie met 'm. Ze dacht dat ik sliep, maar toen ik die opgewonden stemmen hoorde, ben ik boven aan de trap gaan staan om te luisteren. Ze stonden in het halletje. Ik... ik had 'm nog nooit eerder gezien, maar... hij leek me een soort Amerikaan, omdat...

Paul: Een Amerikaan?

Bill: Ja.

Paul: Heb je die man misschien kunnen zien?

Bill: Jawel.

Paul: Zou je 'm herkennen als je een foto van 'm zag?

Bill: Ja, dat... dat denk ik wel, ja.

Paul: Ah, bekijk dit dan 'ns.

Bill: Ja! Dat is 'm! Vast en zeker. Hoe komt u aan die foto?

Paul: Nou ja, dat doet er niet toe, Bill. Vertel me nou maar wat er verder gebeurde.

Bill: Nou ja, een flinke ruzie. Je lacht je dood als je weet waar het om ging. Een mantel, meneer! Een mantel! Nou vraag ik je!

Paul: Een mantel?

Bill: Ja. Moeder had een mantel op haar arm, en ze zei...

Mrs. Fletcher: Hier heb je je mantel en ik wil er geen steek meer mee te maken hebben.

Mike Langdon: Ik denk niet dat jij goed weet wat je zegt!

Fletcher: Dat weet ik heel goed, en ik weet ook heel goed wat ik doe.

Langdon: Iemand moet die mantel bij Margo brengen.

Fletcher: Jij gaat je gang maar, maar ik doe het niet.

Langdon: Wees niet zo vervelend, mens! Het is jouw beurt.

Fletcher: Laat Julia het maar 'ns een keertje doen.

Langdon: Jij weet blijksems goed dat Julia het niet kan doen. Brighton is niet veilig voor Julia. In ieder geval weigert ze er iets mee te maken te hebben.

Fletcher: Dan is ze de enige niet.

Langdon: Ik begrijp die plotselinge verandering bij jou niet. Vroeger deed je altijd direct wat je gezegd werd.

Fletcher: Misschien, maar vroeger is vroeger. Laat een ander nou maar 'ns het vuile werk doen voor een keer.

Langdon: Ja, maar waarom nou? Het plan verloopt precies als altijd. Je hebt alleen maar naar Margo te gaan en de mantel over te geven. D'r zit geen enkel risico aan! En boter bij de vis!

Fletcher: Ik zeg je nog 'ns dat ik het niet doe. En schiet nou maar op, ik wil niet dat je m'n jongen wakker maakt.

Langdon: Jij weet zeker dat hier moeilijkheden van komen, hè? Dat realiseer je je toch wel, hoop ik?

Fletcher: Dan maar moeilijkheden.

Langdon: Als Benkaray hier achter komt!...

Fletcher: Zeg het 'r maar, vertel het 'r! Ga dan! Zeg het 'r gerust!

Langdon: Jij bent gek, mens! Je kent Benkaray toch? Je weet wat je te wachten staat als je probeert je te drukken.

Fletcher: Je kunt twee woorden zeggen tegen de dokter, twee woorden maar: Edgar Northampton.

Langdon: Edgar Northampton?

Fletcher: Precies!

Langdon: Maar wie voor de duivel is dat, Edgar Northampton?

Fletcher: Probeer dat nou maar 'ns uit te vinden. Maar als Benkaray kwaad wil, noem dan alleen die naam maar. Zij zal het begrijpen, als jij dat dan niet doet. En nou, neem die mantel. Ik mot 'm niet, verstaan?

Langdon: Ik hoop dat jij goed beseft wat je doet!

Fletcher: Ik weet wat ik doe, en goed ook.

Paul: Merkwaardig... En wat gebeurde d'r verder, Bill?

Bill: Die man ging weg, en... en ik ging weer naar bed. Ik hoef u niet te vertellen dat ik uren wakker gelegen heb en maar puzzelen om erachter te komen wat dat allemaal te betekenen kon hebben. Maar sinds die tijd ben ik nog geen klap wijzer geworden.

Paul: Heb jij aan je moeder verteld wat je gehoord hebt?

Bill: Eh... nee. Heb ik nooit de gelegenheid voor gehad.

Paul: En je bent er zeker van dat je de naam "Margo" hebt horen noemen.

Bill: Ja!

Paul: En Julia.

Bill: Ja.

Paul: Kwam het niet bij je op dat ze 't toen over Julia Kelburn hadden?

Bill: Julia Kelburn!?

Paul: Mm.

Bill: Dat... dat is dat meisje dat vermoord is!

Paul: Ja.

Bill: Nee! Daar heb ik nooit aan gedacht!

Paul: Zij was een patiënte van Dr. Benkaray.

Bill: Ja!

Paul: Dus zou het heel wel mogelijk zijn dat je moeder haar gekend heeft.

Bill: Dat kan wel, ja. Nee... me-meneer Vlaanderen, u... u denkt toch niet dat... dat... dat m'n moeder iets met die moord uitstaande had?

Paul: Ik geloof niet dat je moeder de moord gepleegd heeft, Bill, als je dat bedoelt, maar ik veronderstel wel dat ze weet wie de dader is.

Bill: Nee! Nee nee, meneer, nee!! Als m'n moeder zich ergens over bezorgd maakt, dan is dat alleen maar over mij. Eh... ze heeft er altijd voor geploeterd om-om om mij een goeie toekomst te bezorgen, eh... eh... een garage voor mezelf. Toen ik nog een kind was, dan zei ze altijd dat...

Paul: Kom, kom, pieker nou maar niet teveel, Bill, we zullen 't wel uitzoeken. Vertel me nou alleen nog maar, en dat moet ik zeker weten, jij hoorde die man zeggen "Je kent Benkaray, je weet wat er met je gebeurt als ze vermoedt dat je van plan bent om je te drukken."

Bill: Ja!

Paul: En wat antwoordde je moeder daar precies op?

Bill: Eh... eh... "Je... je kan twee woorden zeggen aan Dr. Benkaray, alleen maar twee woorden: Edgar Northampton." Maar meneer, vraag me niet wat ze daarmee bedoelde, want daar weet ik niks van, ik ken niemand die Northampton heet. Ik-ik heb die naam nog nooit gehoord.

Paul: En daar ben je absoluut zeker van?

Bill: Ja, absoluut! U... u gelooft me toch, meneer?

Paul: Ja, ik geloof je. Luister nou. Pieker niet teveel over dit alles, Bill, en hou je ogen en oren wijd open. Als je iets ziet of hoort waarvan je denkt dat het belangrijk voor me is, waarschuw me dan.

(Paul komt aangelopen en stapt weer in)

Ina: Nou zeg, ik dacht dat jij d'r vandoor was!

Paul: Tja, 't spijt me, kindje, maar ik kon niet eerder terug zijn, hoor. (sluit het portier)

Ina: En? Heb je mevrouw Fletcher gesproken?

Paul: Nee, die was er niet.

Ina: Waar is ze naartoe?

Paul: Dat weet ik niet, eh...

Ina: Zeg, jij bent er met je gedachten niet bij, Paul. Is er iets gebeurd?

Paul: Eh... Hè? Ja, ik heb een heel belangrijk gesprek gehad met de jonge Fletcher.

Ina: Vertel 'ns?

Paul: Nou, mijn indruk is wel dat hij een jongen is die hard z'n best doet om er te komen, maar het beroerde voor hem is - en dat beseft ie ook - dat z'n moeder hem in het onwetende laat over verschillende dingen. Dat zit 'm het meeste dwars op het moment.

Ina: Mm. Heeft hij je nog iets naders verteld over die Dr. Benkaray?

Paul: Ja. En hij vertelde me ook zo het een en ander over Mike Langdon.

Ina: Langdon?

Paul: Ja. Langdon schijnt hier geweest te zijn en nog niet zo lang geleden. Hij probeerde toen mevrouw Fletcher ertoe te bewegen een mantel weg te brengen, naar een adres in Brighton.

Ina: Mm?

Paul: Naar een zekere Margo...

Ina: Margo!

Paul: Ja, maar dat interesseert me niet zoveel voor het moment als wel het feit dat de plaats Brighton genoemd is. Herinner je maar dat Wyman me vertelde dat hij een ontmoeting heeft gehad met die vriendin van Julia, Fiona, en dat was... in Brighton.

Ina: O, en denk jij nou dat Margo en die Fiona Scott één en dezelfde persoon zijn?

Paul: Ja, dat weet ik niet. Mogelijk. Nou... Ach, ja... Nou, kindje, we slaan dat "Rooie hert" voor vandaag maar over en we gaan naar Brighton!

Ina: Goed, Paul. (start de auto en rijdt weg)

(onderweg, in de auto)

Ina: Hoe lang moeten we in Brighton blijven, Paul?

Paul: O, een dag of twee, hoogstens drie.

Ina: Ja, maar we hebben niks bij ons. Hoe denk je dat te fiksen?

Paul: O, als we een telefooncel zien, dan bellen we Charlie op. Hij kan ons met de eerste de beste trein wel even iets naar een bepaald hotel brengen, hè?

Ina: O ja, natuurlijk.

Paul: Heb jij nog geld bij je, Ina?

Ina: (lachje) Twee pond denk ik.

Paul: Ah... da's ook niet te veel, hè? Met vier van mij, dat maakt er zes.

Ina: Daar komen we er niet mee!

Paul: Nee... Hoe heet de volgende plaats die we doorkomen?

Ina: O, kijk, daar hebben we net een bord: Tenterhurst.

Paul: Tenterhurst, ja. Nou, als je een bank tegenkomt, stop dan even, hè?

Ina: Mm.

Paul: Bel jij dan Charlie ergens op, terwijl ik wat geld ga halen.

Ina: Goed. Maar waar zal ik dan zeggen dat we logeren?

Paul: Ja, hoe heet dat hotel ook weer, links als je de boulevard op komt?

Ina: The... "The Palace"!

Paul: Ja, goed. Laat ie maar naar "The Palace" komen.

(Paul stapt de bank binnen)

bankbediende: Goeiemiddag, meneer.

Paul: Goedemiddag.

bankbediende: Waar kan ik u mee van dienst zijn, meneer?

Paul: Ik heb een saldo op uw agentschap Shaftesbury Avenue. Ik wou wat geld opnemen.

bankbediende: Dat kan, meneer. Uw naam, alstublieft?

Paul: Vlaanderen. Paul Vlaanderen.

bankbediende: Meneer... Paul... Vlaanderen. Zo. Hoeveel zal het zijn, meneer?

Paul: Vijftig pond, graag... Alstublieft.

bankbediende: Dank u. Neemt u even plaats, meneer, ik kom zo bij u.

Paul: Graag.

(de bediende laat Paul binnen in het kantoor van de bankdirecteur)

bankdirecteur: Goede middag, meneer Vlaanderen. Komt u even binnen.

Paul: Goeiemiddag.

bankdirecteur: Gaat u zitten.

Paul: Dank u. Ik hoop niet dat ik u al te veel moeite bezorg, maar ik kwam onderweg tot de ont...

bankdirecteur: O, helemaal niet, helemaal geen moeite, meneer Vlaanderen, daar zijn we toch tenslotte voor. Prettig met u kennis te maken.

Paul: Aangenaam...

bankdirecteur: Ja, mijn dochter zal het wel interessant vinden als ze hoort dat u hier geweest bent. Ze was helemaal weg van uw laatste boek. Ze raakte d'r niet over uitgepraat.

Paul: Zo, meneer eh...

bankdirecteur: Eh... hoe wilt u het geld hebben, meneer Vlaanderen? In vijfpondsbiljetten, is dat goed?

Paul: Ja, dat is wel goed, ja.

bankdirecteur: Eh... wilt u even tekenen? (er wordt geklopt - de bediende komt binnen)

bankbediende: Hebt u gebeld, meneer?

bankdirecteur: Ja, Wilson. Hier, de cheque van meneer Vlaanderen. Vijftig pond in biljetten van vijf, hè? En geef nieuwe biljetten, ja?

bankbediende: Ja, meneer Northampton. (verlaat het kantoor)

bankdirecteur: Ik hoop dat we u 'ns wat langer in Tenterhurst zullen zien, meneer Vlaanderen. U bent op doorreis, veronderstel ik?

Paul: Ja, meneer eh... Northampton?

bankdirecteur: Ja.

Paul: Edgar Northampton?

bankdirecteur: Ja, meneer Vlaanderen, Edgar Northampton.

script gemaakt door Marc Van Cauwenberghe, aangevuld en bijgewerkt door Herman Van Cauwenberghe en Ton Witman (3/2007)

Dit script is het werk van een hoorspelliëfhebber die geen enkel financieel gewin op het oog heeft. Deze tekst mag alleen gebruikt worden om te lezen bij beluistering van het hoorspel. Wie vindt dat hiermee iemands rechten worden geschonden, neemt contact op met Herman Van Cauwenberghe, die er meteen zal mee ophouden het script aan eventuele belangstellenden door te geven.